

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

04 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Grosu Eugen în numele inculpatului Grecu Sergiu, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Taraclia din 14 iulie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 12 februarie 2015, în cauza penală în privința lui

Grecu Sergiu Ilie,

născut la 13 mai 1969, originar și domiciliat în r-nul Cahul, s. Slobozia Mare, str. Mihai Eminescu.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 03 ianuarie 2014 - pînă la 14 iulie 2014 (instanța de fond);*
- 2. de la 02 septembrie 2014 - pînă la 12 februarie 2015 (instanța de apel);*
- 3. de la 15 iulie 2015 – pînă la 04 noiembrie 2015 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹⁾ Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Taraclia din 14 iulie 2014, Grecu Sergiu a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

Acțiunea civilă înaintată de succesorul legal Cara A. a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului prejudiciului să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, Grecu Sergiu la 15 septembrie 2012, aproximativ la ora 04³⁰, conducînd automobilul de model „Opel Vectra”, cu n/î CH BC 260, deplasîndu-se pe autostrada R-38 direcția Cahul-Taraclia, a încălcat cerințele pct. 45 pct.1) lit. a), d) și pct. 2 din

Regulamentul Circulației Rutiere și anume, nu a ținut seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, situația rutieră, nu a redus viteza sau chiar să oprească, în rezultatul cărui fapt, la km 61 + 900 m., pe autostrada sus indicată, a tamponat pietonul Cara M., care traversa strada.

În rezultatul tamponării, lui Cara M. i-au fost cauzate potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 242 d din 29.10.2012, vătămări corporale grave periculoase pentru viață, care au provocat decesul acesteia.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Grosu Eugen în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii. În argumentarea soluției a invocat că instanța de fond a exclus ca probe din materialele cauzei procesele-verbale de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii a reprezentantului legal a părții vătămate Cara A. și a martorului Domuși A., din motiv că acestea au fost petrecute peste 9 luni de zile de la momentul comiterii accidentului rutier, astfel acestea nu pot reda situația reală a accidentului rutier. Mai mult ca atât, instanța nu a luat ca probă și raportul de expertiză auto-tehnică nr.1522 din 06.11.2013, care a fost efectuat în baza declarațiilor date la locul infracțiunii de către Cara A. și a martorului Domuși A.

La fel, instanța de fond a trecut cu vederea concluziile raportului de expertiză auto-tehnică nr. 242 d din 29.10.2012, potrivit căruia, conducătorul Grecu S. nu a avut posibilitatea de a evita tamponarea pietonului, concluzie care a fost menținută și prin raportul de expertiză nr. 1522 din 06.11.2013.

Astfel, consideră, că în cazul în care conducătorul mijlocului de transport în timpul deplasării observând pietonul a încercat să-l evite, însă nu a avut posibilitatea tehnică să reacționeze, provocând urmări prejudiciabile, răspunderea penală a acestuia se exclude.

Prin urmare, starea de pericol a fost cauzată de pietonul Cara M., care a încălcat prevederile art. 113 pct. 5) din RCR, care prevede că, în cazul deplasării pe carosabil sau pe acostament, pe timp de noapte sau în condiții de vizibilitate redusă, pietonii trebuie să poarte îmbrăcăminte cu elemente fluorescent-reflectorizante, precum și a art. 114 pct.1), 115 pct.2) și 116 alin.(1) al RCR.

De asemenea, instanța incorect a interpretat prevederile art. 63 alin. (2) pct. 3) CPP, deoarece Grecu S. a fost recunoscut în calitate de bănuit la data de

05.10.2012, iar învinuirea i-a fost adusă la 31.12.2013 – adică peste 1 an 2 luni și 25 zile.

Ordonanța procurorului ierarhic superior privind anularea ordonanței de încetare a urmăririi penale din 20.03.2013, nu a fost adusă la cunoștință inculpatului, iar potrivit art. 66 alin. (2) pct. 26) CPP, învinuitul sau după caz inculpatul are dreptul să fie informat de către OUP despre toate hotărârile adoptate care se referă la drepturile și interesele sale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 12 februarie 2015, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de avocatul Grosu E. în numele inculpatului.

5. Instanța de apel a constatat că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei, a apreciat probele prezentate de părți din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia de vinovăție a inculpatului Grecu S. în săvârșirea infracțiunii de încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, care a provocat decesul unei persoane.

La fel, instanța a respins ca neîntemeiate argumentele apelantului referitor la faptul că inculpatul urmează a fi achitat, deoarece în cauză lipsesc probe veridice și suficiente care ar confirma vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii.

Astfel, instanța de apel a constatat că organul de urmărire penală neîntemeiat a exclus ca probă procesul-verbal de cercetare la fața locului din 15.09.2012, or această acțiune nu este prevăzută de legislația procesual-penală.

Prin urmare, argumentele inculpatului referitor la faptul că pe cauză nu au fost administrate probe pertinente și concludente care să demonstreze vinovăția sa în comiterea infracțiunii imputate, instanța le-a apreciat ca lipsite de temei legal și ca o tactică de apărare, urmărind scopul de a se eschiva de la răspunderea penală.

Cît privește argumentele invocate de apelant precum că Grecu S. ilegal a avut statut de bănuț pe un termen mai mult de 3 luni, instanța l-a respins ca nefondat, or, potrivit art. 287 alin. (1) Cod de procedură penală, reluarea urmăririi penale după încetarea urmăririi penale, după clasarea cauzei penale sau după scoaterea persoanei de sub urmărire se dispune de către procurorul ierarhic superior prin ordonanță dacă, ulterior, se constată că nu a existat în fapt cauza care a determinat luarea acestor măsuri sau că a dispărut

circumstanța pe care se întemeia încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire.

Astfel, prin ordonanța procurorului r-lui Taraclia, Diulgher A. din 20.03.2013, a fost anulată ordonanța de încetare a urmăririi penale din motiv că nu a existat în fapt cauza care a determinat luarea acestor măsuri ce a servit drept temei pentru încetare, cu reluarea urmăririi penale.

Referitor la argumentul avocatului precum că starea de pericol a fost cauzată de pietonul Cara M. care a încălcat prevederile art. 113 pct. 5), art. 114 pct. 1), art. 115 pct.2) și art. 116 alin.(1) al RCR, instanța de apel a menționat în acest sens prevederile pct. 6 alin. (2) al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 20 din 08.07.1999 *„Despre practica judiciară cu privire la aplicarea legislației în cadrul examinării cauzelor penale referitor la încălcarea regulilor de securitate a circulației și de exploatare a mijloacelor de transport”*, cu modificările ulterioare, potrivit căreia, nu poate servi drept temei pentru eliberarea de răspundere penală a conducătorului auto, în cazul în care în acțiunile lui există componenta de infracțiune, chiar și în cazul în care regulile circulației rutiere și/sau de exploatare a mijloacelor de transport au fost încălcate de către pieton.

Totodată, instanța a conchis că viteza maximă de deplasare cu autoturismul este de 90 km/h și este admisibil a se deplasa cu o așa viteză, însă aceasta nu este și o obligație. Mai mult ca atât, în limitele vitezei de deplasare admisibilă conducătorul autovehiculului trebuie să respecte cu strictețe prevederile art. 45 a RCR, să constate că obstacolele puteau fi văzute la 37 m. și respectiv, trebuia să reducă viteza, să se deplaseze cu așa viteză cu care ar putea opri în cazul survenirii unui obstacol.

La stabilirea tipului și măsurii de pedeapsă inculpatului, instanța de fond a ținut cont de criteriile de individualizare a pedepsei, de prevederile art. 61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de toate circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului precum și de condițiile de viață ale acestuia. Astfel, instanța corect a considerat de a-i stabili inculpatului o pedeapsă cu închisoarea, fără izolarea lui de societate, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate a declarat recurs ordinar avocatul Grosu E. în numele inculpatului, care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală solicită, casarea acestora cu achitarea inculpatului, din motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

În argumentarea recursului a menționat repetat aceleași motive pe care le-a invocat în apel, suplimentar a invocat că accidentul rutier nu s-a produs din vina inculpatului, care se deplasa regulamentar, acesta nu a încălcat regulile de circulație.

Instanța de apel s-a limitat la o motivare insuficientă și contrară probelor expuse, necătfînd la faptul că partea apărării a prezentat probe care infirmă vinovăția lui Grecu S. Toate probele prezentate de procuror reflectă doar faptul producerii accidentului rutier, însă acestea nu demonstrează vinovăția inculpatului. Mai mult ca atît, acuzatorul de stat nu a prezentat probe că Grecu S. nu a ținut seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care ar permite să prevadă situațiile periculoase, deoarece potrivit concluziei raporturilor de expertiză auto-tehnică nr. 242 d din 29.10.2012 și nr. 1522 din 06.11.2013, s-a constatat că Grecu S. nu a avut posibilitatea de a evita tamponarea pietonului. Starea de pericol a fost cauzată de pieton.

Mai mult ca atît, instanța de apel s-a expus succint asupra interpretării incorecte a prevederilor art. 63 alin. (2) pct.3) CPP, deoarece, potrivit art. 63 alin. (3) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală după anularea ordonanței de încetare a urmăririi penale, urma să înainteze învinuirea lui Grecu S. sau să-l scoată de sub urmărire penală, acțiuni care nu au fost efectuate de organul de urmărire penală. Prin urmare, există temeiuri de încetare a urmăririi penale, prevăzute de art. 332 alin.(1) și 275 alin. (9) CPP.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat de avocat în numele inculpatului, solicitînd inadmisibilitatea recursului declarat, pe motiv că recurentul solicită reaprecierea probelor, temei ce nu se regăsește în prevederile normei art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală. Acțiunile procesuale în cadrul cauzei penale au fost efectuate legal, nefiind admise încălcarea anumitor prevederi ale legii procesual-penale, ce ar condiționa comiterea unor erori de drept.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 427 alin. (1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, la care face referire avocatul, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, precum și nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Analizând norma procesual penală sus menționată la situația în cauză, Colegiul conchide că temeiurile invocate de recurent nu și-au găsit confirmare, deoarece, după cum rezultă din partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a analizat obiectiv probele administrate, motivându-și soluția adoptată, indicând din care motive a ajuns la concluzia de a menține sentința, soluție expusă detaliat și motivat la pct. 5 al prezentei decizii.

Astfel, sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

După cum rezultă din conținutul recursului, avocatul inculpatului nu este de acord cu condamnarea lui Grecu S. în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii imputate, în legătură cu ce urma a fi achitat.

Colegiul penal constată că, prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, succesorul părții vătămate, martorii, a cercetat actele cauzei, apreciindu-le în mod obiectiv, care

au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, pe deplin a fost dovedită.

Instanța de apel, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de instanța de fond, expusă mai sus, deoarece argumentele apărării nu și-au găsit confirmare în ședința de judecată.

Conform textelor sentinței și deciziei, instanțele de judecată au constatat că vinovăția lui Grecu S. în săvârșirea infracțiunii imputate pe deplin a fost dovedită prin: - *declarațiile succesoriului părții vătămate*, - *a martorilor Domușci A., Tulum C., Tulum G., Chircov G. și actele cauzei - procesul-verbal de cercetare a locului accidentului rutier din 15.09.2012 cu foto-tabelul*, - *procesul-verbal de examinare și verificare a stării tehnice a unității de transport*, - *rapoartele de constatare medico-legală nr. 222 din 26.02.2012 și de expertiză medico-legală nr. 242d a cadavrului din 29.10.2012*, probe care sunt descrise și analizate în hotărârile judecătorești și care sînt pertinente, concludente, coroborează între ele și nu trezesc temei de îndoială.

Astfel, în speță, s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii imputate lui Grecu S., inclusiv vinovăția acestuia, iar instanțele de fond și apel s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt, care și-au motivat concluziile prin cumulul de probe pertinente, concludente și utile, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Nu pot fi reținute nici argumentele părții apărării, precum că concluziile instanțelor judecătorești privind vinovăția lui Grecu S. sunt neîntemeiate, deoarece probelor administrate nu li s-a dat aprecierea corespunzătoare.

Colegiul atestă că potrivit probelor enumerate mai sus în acțiunile inculpatului este prezentă *latura obiectivă*, deoarece s-a constatat cu certitudine că Grecu S. a încălcat *regulile de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane*, iar fapta acestuia a dus și la încălcarea cerințelor pct. 45) din Regulamentul Circulației Rutiere. În speță, este prezentă și *latura subiectivă*, care se caracterizează prin vinovăție sub forma imprudenței. La calificarea faptei se i-a în considerație faptul că în fiecare caz urmează să se stabilească

nu doar obligația de a respecta regulile de securitate a circulației mijloacelor de transport, dar și posibilitatea persoanei de a le respecta și a prevedea consecințele prejudiciabile. Or, această posibilitate ar putea fi limitată de circumstanțe obiective sau subiective.

Totodată, instanța de recurs menționează că, reieșind din legislația în vigoare privind încălcarea regulilor de securitate a circulației și de exploatare a mijloacelor de transport, nu poate fi temei pentru eliberarea conducătorului auto de răspundere penală, în cazul în care în acțiunile lui există componenta de infracțiune, chiar și în cazul în care regulile circulației rutiere au fost încălcate și de către partea vătămată (pieton), asemenea circumstanță poate fi reținută de către instanța de judecată doar ca circumstanță atenuantă.

Prin urmare, motivul recurentului, precum că inculpatul nu a comis infracțiunea pentru care a fost condamnat, sînt neîntemeiate și contravin materialelor cauzei, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta nu echivalează cu achitare, de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția lui în săvîrșirea infracțiunii imputate.

Cît privește afirmația autorului, precum că instanțele de judecată incorect au apreciat probele punîndu-le la baza sentinței de condamnare, nu poate fi reținută ca temei de admitere a recursului declarat, deoarece, ca probe acestea au fost adunate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanțe în modul corespunzător conform procedurii penale.

Temei de a pune la îndoială legalitatea acestor concluzii nu este.

Totodată, recursul înaintat repetă întocmai textul apelului declarat de avocat, argumentele expuse de recurent au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel, pe deplin le-a examinat, apreciind toate probele din dosar în ansamblu, și, conform art. 414 alin.(3), 417 alin. (1) pct.8) Cod de procedură penală, s-a pronunțat detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

O nouă reapreciere a probelor în modul propus de autorul recursului nu poate fi efectuată de către instanța de recurs, deoarece aceasta judecă numai temeiurile de drept.

Colegiul menționează că, la etapa recursului ordinar instanța de recurs nu declanșează un control asupra fondului cauzei, ci verifică doar dacă s-au aplicat corect normele de drept la faptele constatate de instanța de fond și, după caz, de instanța de apel. Colegiul constată că erori de drept în speța

nominalizată nu s-au stabilit.

Referitor la argumentul recurentului, prin care consideră că în speță au fost încălcate prevederile art. 63 alin. (2) pct. 3) și alin. (3) Cod de procedură penală, deoarece Grecu S. a fost menținut în calitate de bănuit mai mult de 3 luni, precum și a fost pus sub învinuire cu încălcarea termenului prevăzut de lege, Colegiul penal îl consideră neîntemeiat, reținând următoarele.

La data de 05 octombrie 2012, Grecu Serghei a fost recunoscut în calitate de bănuit și a fost audiat (f.d.27-30, vol.I), iar prin ordonanța procurorului r-lui Taraclia, Hadji E. din 26 decembrie 2012, a fost clasată cauza penală în privința lui Grecu S., din motivul lipsei în acțiunile lui a elementelor infracțiunii.

Ulterior, prin ordonanța procurorului ierarhic superior din 20.03.2013, ordonanța de clasarea a cauzei penale a fost casată cu reluarea și prelungirea urmăririi penale, în temeiul art. 287 alin. (1) CPP. La 31 decembrie 2013, Grecu S. a fost pus sub învinuire.

Sub acest aspect, în cazul în care inculpatul sau avocatul acestuia au avut obiecții față de reluarea urmăririi penale și menținerea în calitate de bănuit, aceștia au avut posibilitatea, în baza art. 313 CPP să depună plîngere judecătorească de instrucție împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală, însă nu au făcut, ceea ce se prezumă că au fost de acord cu acțiunile și actele organului de urmărire penală.

Ordonanțele de bănuit și punere sub învinuire sunt acte procedurale și în cazul în care sunt încălcate prevederile legale referitoare la recunoașterea în calitate de bănuit sau la punerea sub învinuire a persoanei, prin prisma art. 251 alin. (2) CPP, nu atrag nulitatea absolută a actelor procedurale respective.

Mai mult ca atît, în demersul apărătorului făcut la terminarea urmăririi penale se invocă încetarea procesului penal, pe motiv că în acțiunile lui Grecu S. lipsesc elementele infracțiunii, totodată nefiind de acord cu distanța urmei de frînare, care o consideră necorespunzătoare, însă referitor la încălcarea prevederilor art. 63 Cod de procedură penală, careva cereri nu a înaintat.

Potrivit alin. (4) al art. 251 Cod de procedură penală, încălcarea oricărei alte prevederi legale decît cele prevăzute în alin. (2), atrage nulitatea actului dacă au fost invocate în cursul efectuării acțiunii – cînd partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – cînd partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – cînd partea a fost absentă la efectuarea acțiunii

procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.

Astfel, Grecu S., constatînd că i-au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale, nu a fost lipsit de dreptul de a contesta ordonanța de reluare a urmăririi penale, inclusiv, și alte acte sau acțiuni ale organului de urmărire penală judecătorului de instrucție în conformitate cu prevederile art. 313 CPP și în termenii stabiliți de această normă procesual-penală.

În sensul art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul consideră că acțiunilor lui Grecu S. i s-au dat o apreciere și încadrare juridică corectă, iar măsura de pedeapsă acestuia a fost stabilită cu respectarea prevederilor art. 61, 75 Cod penal, ținîndu-se seama de gradul prejudiciabil al faptei comise, de persoana celui vinovat și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuează răspunderea, fiindu-i numită o pedeapsă în limita sancțiunii normei penale în baza căruia a fost declarat vinovat, astfel temeuri de a interveni în hotărîrea judecătorească în această parte la fel nu s-a stabilit.

Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Grosu Eugen în numele inculpatului Grecu Sergiu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 12 februarie 2015, în cauza penală în privința lui *Grecu Sergiu Ilie*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 03 decembrie 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti